EVANGELIUM SE VYDÁVÁ DO SVĚTA

Původ materiálu
Elen Plzáková, doplnila Lenka Ridzoňová, upravil Tomáš Trusina
Pořadí v lekci
1

1. MOTIVAČNÍ UVEDENÍ DO PŘÍBĚHU:

a) pro Teofila:

Teofil po několika letech, kdy si „vystačil“ s evangeliem, přichází a sdílí se s Lukášem o pocit z četby: bylo to krásné, ale mám čím dál víc pocit, že se Ježíši vzdaluji. Čekám toho od něj čím dál míň. Nešlo by s tím něco udělat?...

Motivace pomůže otevřít vyprávění Skutků nikoli jako upolynulou historii první církve, ale jako pozvání k očekávání, co díky evangeliu můžeme zažít na jeho další cestě.

b) pro mladší školní věk:

Už jste se museli napořád rozloučit s nějakým kamarádem (např. po letním táboře apod.)? Bylo vám smutno? Zůstalo vám po něm také něco pěkného? Můžete se těšit, že se zas potkáte?

Motivace počítá s poprázdninovou atmosférou, kdy i na děti doléhá tíha loučení, pocit, že to, co je krásné, mají nenávratně „za sebou“. Můžete mluvit příp. i o tom, co z krásných prožitků by děti chtěly uchovat a jak k tomu dojít (korespondence? esemesky? návštěvy?) V podobné poloze se ocitají i učedníci, ovšem Vzkříšený je z tohoto rozpoložení vytrhuje.

c) pro střední a starší školní věk:

Když objevíte novou hru, kamaráda, sport, vydržíte to s nimi, nebo vás to přestane bavit?

Analogický postup jak a), jen se vychází přímo ze zkušeností dětí.

2. POZNÁMKY K TEXTU A JEHO KATECHETICKÉMU VYUŽITÍ

postava Teofila – i v letošním roce budeme pracovat s postavou Teofila (Sk 1,1). Může otevírat téma, přicházet s problémy a otázkami, na které pak Lukášovo vyprávění odpovídá. Teofil „mluví za nás“, za ty, kdo jsou vzdáleni době Ježíšova působení a potřebují si k němu nalézt vztah z odstupu časového. civilizačího, duchovního.

V některých sborech se osvědčilo, když při výkladu postavu Teofila hrál/a další učitel/ka NŠ nebo se v ní mohou střídat děti. Je ovšem potřeba tu kterou neděli dopředu připravit). Můžete si také vybrat dvě postavičky z flanelografu – jednoho píšícího jako Lukáše, druhého naslouchajícího jako Teofila.

– **první svitek** – tj. evangelium podle Lukáše. Evangelista navazuje tam, kde přestal, a z poněkud většího odstupu (udává se, že Sk byly sepsány zhruba kolem r. 80) podává aktualizovaný výklad, jaký význam má pro život církve závěr Ježíšova příběhu.

– **čtyřicet dní** – čtyřicítka znamená v biblické symbolice, že toho bylo „víc než dost“, opravdu vrchovatě (Mojžíšův pobyt na Sinaji, Elijášova cesta na Choréb, pobyt Izraele na poušti, Ježíšův půst apod.) Evangelista tak vyjadřuje, že působnost Vzkříšeného je kvalitativně ucelená. Jeho pobyt s učedníky je dostatečný, aby se oni mohli stát apoštoly – vyslanci zvěsti o Vzkříšeném a Ukřižovaném.

– **nanebe-VZETÍ Páně** – evangelista Lukáš řeší v scéně Sk 1.1-10otázku, *co s časem „po Kristu“* tj. co mohou učedníci čekat od času, kdy jim není viditelně nablízku. Z pohledu učedníků je to opravdu tak, že je jim Ježíš **brán** (viz v. 2.9.11). Vidí pořád (a opakovaně) Ježíše jako toho, kterého **ztrácejí** (byť „jde do nebe“). Bojí se času, který přijde. Pokud o něco stojí, pak pouze o to, aby tento budoucí čas byl vyplněn tím, co už více či méně důvěrně znají. Proto touží, aby Ježíš *obnovil království Izraele* (v.6) – časy „staré zašlé slávy“.

Proti tomu, **co je vidět** – tj. čas bez Ježíše – staví evangelistovo vyprávění **zvěst zaslíbení a poslání** z úst Ježíše a nebeských poslů (v. 4.7-8.11). Učedníci ***nemají odcházet... ale očekávat*** (v.4). Především je čeká: příchod Ducha svatého, tedy na příchod „božího dechu“ (srv. Ez 37), vzbuzujícího nový život a novou naději. A potom je čeká cesta s Kristovým evangeliem do světa a k lidem okolo. Začíná se v Jeruzalémě – v místě, kam směřovala v Lukášově evangeliu Ježíšova cesta (viz Lk 9,51) a kde se učedníkům zjevil Vzkříšený – a bude se končit až v „končinách země“ (Ve Sk 8,39 ujíždí evangelium směrem k jižním končinám, od 9. kapitoly se bude s Pavlem ubírat k západním končinám).

– **křest vodou, Duchem svatým** (v. 5-6) – Janův křest byl rituálem veřejného odpuštění hříchů a přípravy na to, co přijde – „křest“ Duchem svatým je dosvědčením, že to nejdůležitější – příchod zaslíbeného Mesiáše v příběhu ukřižovaného a vzkříšeného Ježíše – „už je tady“. Pro evangelistu Lukáše je událost Ježíše tou rozhodující událostí uprostřed času

tohoto světa i v příběhu dějin spásy. Duch svatý tedy především uvádí do plnosti této události. To učedníci dosvědčují.

Křest Duchem svatým nepředstavuje tedy nějaký speciální úkon či prožitek. Obdarování Duchem Božím a zmocnění ke svědecké službě je zásadní věcí i v podání ostatních evangelistů – děje se však na jiných místech (např. Galilea – Mt, Mk) a v jiné časové osnově. Že ovšem jde o zásadní a nedělitelnou souvislost mezi darem Ducha svatého a Vzkříšeným, dosvědčují všichni evangelisté (srv. např. J 20,19nn).

– **budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země** (v. 7) – tento výrok představuje osnovu knihy Sk. Pro Lukáše je to již vyřešená věc – s nanebevzetím nenastává konec světa, ale počátek příběhu svědectví – čili zvěstování evangelia. V této perspektivě můžeme celé vyprávění Skutků oprávněně pojmout jako svědectví „jak šlo evangelium do světa“. Nechápavost, s jakou učedníci na tuto perspektivu podle Lukášova líčení reagují, ukazuje, jak nelehce se prvotní církev probojovávala k porozumění tomuto úkolu a této svědecké odpovědnosti.

– **„nanebevstoupení“ nebo „nanebevzetí“?** – v dogmatikách a v liturgickém roce se tradičně mluví o „nanebevstoupení Páně“ . Lukáš ale píše, že byl Ježíš od nich „vzat“. Pasivní tvar vyjadřuje, že jde o rozhodnutí a čin Boží. (Podobné se o Velikonocích říká, že Ježíš „byl vzkříšen“ a teprve později církev začala vyznávat, že „vstal z mrtvých“.)

– **oblak** – odkaz na zvláštní Boží blízkost, provázející Boží lid na cestě vysvobození (Ex 13, srv. Lk 9,34).

- **dva muži:** srovnej proměnění na hoře (Lk 9) a první zvěstování vzkříšení (Lk 24,5). Dva muži odkazují zároveň na svědectví „Zákona a Proroků“. Víru učí správně a vytrvale očekávat příběhy Písma.

- co stojíte, hledíce do nebe? – otázka nebeských poslů přesměrovává perspektivu: Nevyhlížejte do nebe – ale do budoucnosti.

3. FORMULACE TÉMATU

– očekávat: Vychází z příkazu vzkříšeného učedníkům, aby *neodcházeli z Jeruzaléma* (tj. nerozcházeli se, např jak dva co šli do Emaus Lk 24,13), *ale očekávali zaslíbení.* Nanebevzetí představuje „tečku za Ježíšovým příběhem“. Ale nastávající čas nebude dobou, kdy se církev ohlíží za Ježíšem do minulosti, ale může očekávat a těšit se na nové poslání, úkoly, setkání, ovoce Ježíšova evangelia.I my stojíme na počátku další řady příběhu – co nás s nimi čeká? (Čekáte od nich něco?) Tématu *očekávání* zkusme podřídit výklad i program pro děti.

4. VYKLADAČSKÁ A KATECHETICKÁ ÚSKALÍ

– **vzat vzhůru** – není vyjádření popisné, ale nábožensky „směro-datné“: **kam** Ježíš jde? – k Bohu – nikoli „na obláček“ či „do nebíčka“. Nudělejte z příběhu o nanebevstoupení historku o Ježíši, který usedl na oblak nebo kosmickou loď a odletěl do nebe. . Pointou je zjištění, že zvěst o nanebevstoupení jiným způsobem předkládá to, **o čem se mluví jako o vzkříšení** (viz Petr Pokorný, Apoštolské vyznání, s.96) – Ježíš je přijat k Bohu.

Zvěst o nanebevzetíje třeba vidět v souvislosti s apoštolským vyznáním víry – představuje lidský pokus o vyjádření Kristova vítězství a svrchovanosti. Neměli bychom o nebi mluvit jako o fyzikálním prostoru, který se vědě zatím nepodařilo probádat.

- nezapomeňte, že vyprávíte o Vzkříšeném, a ten nemá „tělo“ jako pozemský člověk, byť ho tak malíři a filmaři líčí.

– vyprávění Skutků apoštolských není historií rané církve. I když stylově líčení odpovídá starověkému historickému žánru, nechce líčit, co bylo (a už vůbec ne ve smyslu novodobého dějepisectví) – ale co bude – jaká perspektiva se evangeliu otevírá a kdo za ni ručí. . Lukáše zajímají jeho současníci, kterým chce dosvědčit, že byť žijí v čase „po Kristu“, Ježíše nevidí a nepotkávají jeho pozemské působení, přece s neztenčenou intenzitou mohou očekávat, přijímat a předávat jeho dílo dosvědčené evangeliem. Když oslovuje Vzkříšený, obrací pozornost svých učedníků do budoucnosti („budete pokřtěni“, „obdržíte Ducha“, „budete mi svědky“). Po této cestě se církev ubírá i dnes.

5. OSNOVY VYPRÁVĚNÍ:

a) poznámky a osnova pro **mladší** školní věk:

Užijete-li navrženou motivaci, můžete pak do problémů, které se vám v rozhovoru s dětmi otevřely, zakreslit vlastní vyprávění.

I. Motivace

II. Vzkříšený Pán nepřikazuje „vzpomínejte“, ale „očekávejte“

III. Slibuje Ducha svatého a dává úkol jít cestou svědků evangelia

IV. Učedníci nerozumějí Ježíšovu odchodu, ale svědectví poslů jim ukazuje, co je třeba

6. METODICKÉ POKYNY K PRACOVNÍMU LISTU ZDEŇKA ŠORMA

1. **Nanebevstoupení, Sk 1,1-14**

Obrázek můžete použít na začátku k uvedení do příběhu, můžete jej ale stejně dobře použít po vašem vyprávění. Na začátku lze navázat i na předcházející rok, pokud jste podle „Pozvání na cestu 3“ probírali Lukášovo evangelium. Ptejte se, jak to evangelium končilo? Čím? A až děti odpovědí, ptejte se dál: „A co myslíte, byl to opravdu konec?“ Lukáš věděl, že to tím neskončilo – pokračoval o tom, že tu s námi Ježíš stále je. Napsal o tom Theofilovi. Ale ten se asi divil – ptal se. Otázka je na obrázku. Vyzvěte děti, aby se mu pokusily odpovědět. Můžete začít i bez odkazu na Lukášovo evangelium, prostě tím, aby se děti pokusily odpovědět na otázku z obrázku. Pokud budou namítat, že nevědí, nebo že ho nevidí a tak tu asi není. Je to ideální situace, abyste navázali, že tak se asi ptal i Theofil. A můžete vyprávět, co mu Lukáš odpověděl. Pokud děti nějaké odpovědi napsaly, můžete se na konci ptát a srovnávat, zda to v tom Lukášově vyprávění nějak je obsaženo.

Po vyprávění se můžete zase dětí ptát, jestli by teď uměly na otázku z obrázku odpovědět. Můžete přitom svůj výklad doplnit, nebo děti vyzvat, aby nad ním přemýšlely a zkusily z něho nějakou odpověď vyvodit.

7. LITURGICKÝ RÁMEC

Vstupní veš: Ž 47,6-7 — Bůh vystoupil vzhůru za hlaholu, Hospodin za zvuku polnic. Zpívejte žalmy Bohu, zpívejte žalmy, zpívejte žalmy našemu Králi, zpívejte žalmy!

Písně:

viz. odkaz na píseň

Můžete také využít parafráze SV 324

Šli večer do Emauz sami dva učedníci

Ježíše pohřbili a měli smutek v líci

Tu se k nim připojil neznámý cestující

Ptá se jich co a jak, proč máte smutek v líci?

Prý už jim zbývá jen takhle se světem toulat

rozprávět, vzpomínat, zbytky příběhů žmoulat

Království nebeské už pro nás nekoná se

Takhle jsme dosnili ten krásný sen o spáse.

Poutník jim vypráví biblickou dějepravu

Mojžíše, proroky předkládá jako stravu

pro srdce kamenné, pro duši vyčerpanou

A ti dva koukají, oči jim jenom planou

Když se pak setmělo, pozvou ho: Zůstaň s námi,

pojď ještě vyprávět. Nechcem večeřet sami.

Poutník od nich chléb vzal, rozlámal, pohostil je

A ti dva koukají, vždyť s námi Vzkříšený je!

Takhle dál potkával přátele opuštěné

U stolu kázal jim, sliboval nespatřené

Čtyřicet dní s nimi probíral jejich smutky,

a tak je připravil na nové Boží skutky

Když však byl od nich vzat, v oblaku Božím ukryt

Zas hledí strnule, kam se teď máme podít?

Dva muži ptají se (šat sněhobílý měli):

Muži galilejští, uletěly vám včely?

Těšte se především, že příběh pokračuje

Na Ducha čekejte, co víru obživuje

Dál evangelium světem teď půjde s vámi

Dál bude pracovat, nezůstali jste sami.

8. VYPRÁVĚNÍ A NÁPADY PRO PŘEDŠKOLNÍ VĚK

Komentář pro učitele:

Začínáme a přitom pokračujeme. Před prázdninami jsme uzavřeli příběhy o Ježíši (vzpomenete si na některé?) V tom posledním šli dva učedníci spolu do Emauz (připomenout)

Motivace:

Děti, umíte čekat? Kdy se čeká těžko? *(když se moc těším, když mám strach, když jde o něco velkého, když má přijet návštěva, na kterou se hodně těším, když jsem byl dlouho na táboře nebo u babičky a těším se domů...)*

Zkusíme, jestli vydržíte čekat.

Všichni zavřou oči a položí si hlavu na stůl (případně si lehnou na zem), učitel pomalu obchází a neočekávaně se jednoho po druhém dotkne nebo na něj foukne... dítě zvedne hlavu a před ním bude nějaké překvapení (obrázek, bonbón, kámen...) - zůstane s otevřeným očima a potichu. Když mají všichni oči otevřené, mluvíme o čekání. Jaké to je? Nemůžeme se někdy dočkat? Co člověk očekává? (něco, co trochu zná a zároveň je to trochu překvapení – jaké to bude, až to bude doopravdy?)

Vyprávění:

Učedníci chodili s Ježíšem po vesnicích a městech, došli až do Jeruzaléma. Ježíš byl tenkrát u nich blízko, cítili se s ním dobře. Někdy měli strach, i o něj se báli, protože ho někteří lidi neměli rádi. Ale i když měli strach, věděli, že je s nimi, že se zas tak úplně bát nemusí. Jako když se bojíme a je přitom s námi maminka nebo tatínek. Ten strach se dá vydržet.

Ale Ježíše ukřižovali. Zemřel a jeden jeho přítel ho pohřbil. A pak zase všechny překvapil. Stalo se něco, co si nedokázali představit: byl vzkříšen. Oni si připadali, že jsou sami, ale on je dokázal potěšit (jak to bylo s těmi dvěma, jak šli do Emauz). Vyprávěl jim příběhy.

Naposledy s ním byli na hoře. Ale najednou už Ježíše neviděli, jen oblak, dívali se na něj...

Co bude dál? To už ho neuvidíme? Budeme sami, bez něj?

Vzpomínali, co jim předtím říkal.

Nebojte se, nezůstanete sami, ani když s vámi nebudu. Jako když odjedete na tábor nebo na školku v přírodě a dostáváte dopisy. Někde, možná daleko, je někdo, kdo vás má rád, kdo na vás myslí, kdo se na vás těší. A na koho se těšíte vy.

Jestli může Pán Bůh psát dopisy? Co myslíte?

Takový dopis od Pána Boha, od Ježíše – to je něco, jako když foukne vítr nebo nás ohřeje teplý vzduch. Neboj se, nevidíš mě, ale nezapomněl jsem na tebe...

Můžeme my taky psát dopisy Pánu Bohu? *(co myslíte?)*

Tak trochu. Říká se tomu modlitba

Ti učedníci to tenkrát taky zkoušeli. Byli spolu, bylo jim smutno, vzpomínali na Ježíše, říkali: „Pane Bože, nám je smutno, prosíme, pomoz nám. Pane Ježíši, my se bojíme, když jsme tady sami. Prosíme, pomoz nám.“

A pak - jako by jim někdo jemně foukl za krk. Nějak se postupně přestávali bát.

Petr tiše řekl Janovi, který seděl vedle něj: „Já myslím, že Ježíš není daleko. Skoro jako by tady byl s námi.“

A Jan se na něj udiveně podíval: „Vidíš, mně to taky tak připadá....“

Tak nějak se přestali bát.

zapálit svíčku uprostřed, podávat ji dětem, aby se zkusili ohřát – tak nějak jim postupně začalo být hřejivo, už nebyli smutní

nebo (místo svíčky) něčím potichu zazvonit – tak nějak ucítili, že se něco mění, strach mizí, slyšíte to?

A oni zůstali spolu, vzpomínali, jaké to bylo, přemýšleli, co bude dál.

Aktivity, kreslení:

vyrobit dopis – je to něco, co potěší, někomu řeknu, že o něm vím a mám ho rád

hra: poslepu něco poznávat (podle tvaru věci v sáčku...)

9. VYPRÁVĚNÍ PRO STŘEDNÍ ŠKOLNÍ VĚK

I. Motivace

Když se někdo pro něco nadchne, objeví nový sport, novou kapelu, počítačovou hru - vydrží mu to dlouho? *(nechte děti sdělit své dojmy)* Hrozí, že ho to začne nudit. Už od toho nic nečeká. A tak i lidem jako byl Teofil hrozilo, že dopadnou podobně: Nadchli se pro příběhy o Ježíši, ale často jim to vydrželo jen chvilku. Lukáš to věděl, a taky viděl, jak nadšení opadá ve sboru. Proti křesťanům začala mezi Římany zvedat čím dál víc nepřátelská nálada a pomluvy. Mluvil o tom občas s Teofilem. A pak, za pár let, ho Teofil požádal:

TEOFIL: Poslouchej Lukáši, tvé vyprávění o Ježíši mělo úspěch. Čte se u nás ve sboru, a už si ho pilně opisují a čtou i jinde. Nemohl bys sepsat nějaké pokračování? Druhý díl? Já bych ti to zase zaplatil, aby ses nemusel věnovat ničemu jinému

LUKÁŠ: Dobře. Ale nečekej ode mne žádnou oslavnou historii, jakou si nechávají psát římští císařové. Budu to psát pro tebe, pro náš sbor, bratry a sestry. A ty zase za mnou budeš chodit se svými otázkami, abych věděl, nač se zaměřit. To víš, už jsem o 10 let starší, a nerozumím moc mladým ani dětem.

II. Lukáš se dal do práce

a za týden si Teofil přišel poslechnout začátek druhého dílu. Lukáš ho pěkně přivítal a řekl:

Zas to bude věnováno tobě, Teofile. Nejen pro to, že jsi sponzor, ale hlavně proto, že tvoje víra, tvoje otázy, tvůj zájem o evangelium mne povzbudil, abych se zas dal do práce. Pro jistotu začnu tam, kde jsme s evangeliem přestali.

TEOFIL: Jé, to budeš znova vyprávět, jak šli večer do Emaus? Ten příběh se ti opravdu povedl, je to jeden z mých nejoblíbenějších

LUKÁŠ: - nebudu ho vyprávět celý znova. Jen připomenu: Vzkříšený Pán dal učedníkům dost příležitostí, aby ho potkali a aby je ujistil: Jsem živý, zůstávám s vámi i když se stmívá.

TEOFIL - a jak dlouho to trvalo?

LUKÁŠ: - no když je něčeho v příbězích Mojžíše a Proroků víc než dost, opravdu vrchovatě, kolik to bývá dní nebo let? *(nechte děti)*

TEOFIL – 40. Vidíš, 40 dní byl přece Ježíš pokoušen na poušti.

LUKÁŠ: Tak to sem píšu - 40 dní Vzkříšený učedníky ujišťoval, že je živý. Že ho najdou v příbězích bible. A také jim sliboval: Nebojte se, nerozcházejte se, zůstávejte spolu. Znovu čekejte veliké Boží divy.

TEOFIL - dobře - a jak to chceš po těch 40 dnech zakončit? Nejnečekanější div - Ježíšovo vzkříšení - to už nastalo.

V tvém příběhu se to tedy pěkně natáhlo. Ale stejně, čím skončíš?

III. Přikázání na rozloučenou

LUKÁŠ: - No, však taky nemusíme vyprávět o nějakém divu. Spíš udělat pořádnou tečku. Vzpomeň si, jak skončily příběhy Mojžíše nebo takového mimořádného Božího svědku, jako byl třeba prorok Eliáš?

TEOFIL – no, vypráví se, že si je Bůh vzal ksobě.

LUKÁŠ: Tak poslouchej. Když po čtyřiceti dnech Vzkříšený Pán - stoloval s učedníky - zase jim ukazoval cestu dál.

Držte pohromadě, nabádal je, neopouštějte společenství kolem mých příběhů. A nakonec jim dal vlastně přikázání: VYHLÍŽEJTE NOVÝ ZAČÁTEK

TEOFIL: - to mi připomíná začátek evangelia - tam právě tohle - vyhlížejte nový začátek - vyřizoval Jan Křtitel.

LUKÁŠ: Ano, ale Ježíš slíbil ještě něco víc. Budete na ten nový začátek pokřtěni Duchem Božím. Ten vám dá odvahu věřit – a čekat, co úžasného ty příběhy přinesou. A také vyprávět tyhle příběhy dál - a zvát k nim další lidi.

IV. Kdy čekat království?

TEOFIL: A co učedníci? Ti musel mít z takového slibu radost.

LUKÁŠ: Vůbec tomu nerozuměli. Nechtěli slyšet o tom, že při tom novém začátku se počítá nejvíc s nimi samotnými, a ptali se: „Tak to přijde Boží Království jako čas obnovené slávy Izraele? To bude jako kdysi, za krále Davida nebo Šalomouna? Kdy byl Jeruzalém slavný široko daleko?“

TEOFIL: Víš, vůbec se jim nedivím. Já bych se na jejich místě asi ptal taky. Vždyť kdo by netoužil po tom, aby Boží království bylo oslavované a uznávané? A my mohli už jen donekonečna oslavovat, žít si v pohodě a bez problémů?

LUKÁŠ: Ale jen si vzpomeň na všechny Ježíšovy příběhy. Nejdřív to Království musí dlouho, dlouho růst, jako zasetá setba.

A jak dlouho tahle lhůta potrvá, to není věc naše ani přírody (kde se pravidelně střídá léto a podzim), ani toho, jak dlouho budou vládnout římští císařové. Tu lhůtu určuje Bůh sám. Ale my nemusíme stát s prázdnýma rukama. My dostáváme práci, od toho evangelia hodně čekat – a nést ho dál. A tuhle práci dostali i učedníci.

Vzkříšený Pán jim slíbil: „Nezůstanete sami, bez pomoci. Dostanete Ducha svatého (co když zavěje, vstane z mrtvých naděje). Čekejte na tenhle dar. S ním budete s novou chutí a silou vyprávět evangelium. Půjdete - a evangelium s vámi půjde do světa.“

A teď poslouchej Teofile, kam: Začnete v Jeruzalémě, a budete pokračovat po celém Judsku a potom v Samaří a pak půjde evangelium až na kraj světa, který znáte.

A když jim to Vzkříšený Pán dopověděl, byl od nich vzat. Oddělil ho od nich oblak, a nebyla to žádná mlha…

TEOFIL: Já vím! Oblak, to je přece znamení Boží přítomnosti pro putující Boží lid. Vede je sloup oblakový a oni si zpívají "Kudy kam a kudy dál? Nestarej se, Pána chval“

LUKÁŠ: Tak, tak. Vzkříšený patří Bohu. Ale v jeho síle bude teď tenhle jeho lid putovat dál.

V. Vydejte se na cestu

TEOFIL A putovali?

LUKÁŠ: Kdepak, stáli jako zařezaní. Nekoukali před sebe, na tu cestu, kam je Vzkříšený poslal. Koukali pořád zpátky, za Ježíšem, kde asi je, když s nimi není. A možná by tam stáli do dneška, kdyby je neoslovili dva muži v zářivě bílém rouchu

TEOFIL: Jé, dva muži, stáli tu, šat sněhobílý měli…

LUKÁŠ: A ti muži řekli jim: Muži Galilejští, uletěly vám včely? Co tu stojíte, jak zkamenělí, a zíráte, kam se vám ztratil váš Pán? Jen se pěkně vydejte na cestu, čekejte a těšte se. On určitě splní, co slíbil

TEOFIL: Lukáši, tím začátkem druhého dílu jsi mi udělal moc velkou radost. Já jsem měl strach, aby to nebylo jen takové vzpomínání na krásné časy, co dávno uplynuly. Ale teď, teď se na to pokračování těším stejně, jak kdyby mne k němu pozvali ti dva muži, co šat sněhobílý měli.

Pane Ježíši, prosíme tě, buď tu s námi. Posílej nám posly , kteří budou vyřizovat tvoje slovo. Buď ty sám naší pomocí každý den. A když nás budeš potřebovat, tak i nás pošli, abychom vyřídili, co chceš vzkázat druhým lidem. Děkujeme ti, že jsi s námi a že ti smíme věřit. Amen.

10. NÁMĚTY K ROZHOVORU

·Co čekáte od letošní nedělky? *(nové kamarády – povzbuzení - hlavně ne nudu – zábavu – nové příběhy – setkání s Teofilem…) -*

·V čem se dnes projevuje nechápavost církve, křesťanů – nebo vašeho sboru? Nebo myslíte, že nám je narozdíl od dvanácti apoštolů všechno jasné a plníme svoje svědecké poslání dobře?

·Už jste zkoušeli vyprávět o Ježíši někomu, kdo o něm nic nevěděl? Bylo to lehké, nebo těžké? Co vám přitom pomohlo?

·Myslíte, že by se o Ježíšově nanebevzetí dala natočit televizní reportáž? Myslíte, že by šlo zfilmovat? Co by přitom bylo největším problémem?

·Co znamenají slova: svědek, misionář, vyslanec, poslanec? Jaký je mezi nimi rozdíl, co mají společného?

·Je rozdíl mezi učedníkem a apoštolem? Jaký je úkol učedníka, jaký apoštola? K čemu byl pověřen?

·Patří svátek Nanebevstoupení Páně k Velikonocům, nebo je samostatný?

·Znáte nějakou starozákonní postavu, která byla vzata „do nebe“, popř. k Bohu?

·Slyšíte nějaký rozdíl mezi slovy nanebevzetí a nanebevstoupení?

·(pro starší) Srovnejte si, jak o Velikonocích a o „povelikonocích“ vypráví evangelista Matouš a Lukáš. Který z nich příběh rozkládá do delší doby? Kdo z Velikonoc udělal „seriál“? Najdeme k němu ještě další díly?

11. A JEŠTĚ SE OHLÉDNÉTE...

Právě jste si prošli připravený materiál. Nyní se pokuste najít vlastní cestu, jak s materiálem pracovat. Představte si svou skupinu dětí; počet dětí; věk; místnost, ve které se scházíte; čas, který pro setkání s dětmi máte aj. Zformulujte si cíl setkání, ke kterému chcete spolu s dětmi dospět. Poté si promyslete, co z přečteného materiálu použijete a co se vám naopak nehodí. (Vámi vybrané části či body si můžete sepsat v posloupnosti na papír). Tak - jak na to?

Odkaz na pracovní list
01 Nanebevstoupení
Odkaz na píseň
V to jitro velikonoční se přihodil ten div
Děkujem ti, Pane Bože, že nás máš tak rád
Aj, Pán kraluje, božskou čest maje
Jděte po všem světě (BTS86)
To já, ó Pane můj, půjdu, když mne posíláš
Jdou, stále jdou se zprávou (SV115)
Věříme, vládne Hospodin
Do Boží slávy vstoupil Pán
Tvoje, Pane Kriste, dobrota (SV346)
Někdo mě vede za ruku (BTS22)
Přijď již, přijď, Duchu stvořiteli, Duchu smíření
Cílová skupina
Školní
Předškolní
Katechetické cykly
Pozvání na cestu - Skutky
Téma
Evangelium
Biblický odkaz (kat)
Skutky 1,1–26